

[Jørgen Jensen]

mildnet krisens følger for dem, der trængte mest til beskyttelse. Tværtimod har den forstærket følgerne af den politik, som har været ført, altså af krisen. Det er det, der er kommet til udtryk.

Jeg synes også, at afstemningen i går om øget støtte til åndssvageforsorgen viste, at nedskæringerne ikke altid var så sagligt begrundede og politisk nødvendige, som man har sagt fra regeringens side. Gang på gang har man hævdet, at der ikke skete nedskæringer på dette område, og at det ikke var så slemt, som kommunisterne sagde, når vi gik til ombudsmanden med dette spørgsmål, og når vi støttede de personaleorganisationer, som pegede på den uheldige virkning af den førte politik, og som også i går blev angrebet herinde.

Viljen til at sætte kraftigt ind for at sikre indkomstpoltikkens målsætning overholdt har ej heller givet sig udtryk i, at man har opfyldt de løfter, man har givet arbejderne om, at det ikke alene var dem, som skulle rammes af indkomstpoltikken. Der er ikke fremsat forslag om indgreb mod spekulanter, skatteunddragelser eller begrænsning af avancer. Derimod har det ikke skortet på forsøg på at bremse og forhindre arbejdspladser, fagforeninger, beboergrupper og forældregrupper i at dæmme op mod reallønsfald og overgreb. Derfor har vi lige set bøden mod blokadevagterne fra Todesgade. Derfor retssagen mod BT-Klubbens tillidsmænd, som er et slående eksempel på magtmisbrug. Dette ændres ikke ved regeringens og socialdemokratiets senere uærlige forsøg på at bortforklare, hvad målsætningen var.

Det var ikke, som det påstås, folketingsflertallets hensigt gennem denne retssag at sikre grundlovssikret demonstrationsret friholdt for provokatører. Det var et bevidst, meget godt tilrettelagt forsøg på at bruge anklagemyndigheden og pålægge retten en afgørelse, der kunne skræmme aktive arbejdere fra at udnytte deres demokratiske rettigheder.

Skulle nogen i socialdemokratiet endnu være i tvivl, kunne man jo overveje, hvorfor regeringen ikke har frigjort sig fra hr. Glistrups udtalelser umiddelbart efter dommen. Tiden tillader ikke at læse den op. Men her blev det sagt tydeligt og klart, at det var urimeligt, at en dommer ikke rettede sig efter det, der blev sagt her i folketinget.

Det er også en kendsgerning, at arbejdsrettens domme og regeringens kriminalisering af aktioner har skræmt nogle lønmodtagere fra at påtage sig job som sikkerhedsrepræsentanter og fra at kræve beskyttelseslovgivningen overholdt.

Man kunne vel med rette stille spørgsmålet: hvad er årsagen til denne højredrejning i dansk politik? Er det mandatfordelingen her i folketinget? Eller er det kommunevalget? Det er det jo ikke. Er det fremskridtspartiet, der med sine forslag søger at bilde befolkningen ind, at de vil noget bedre for det store flertal, medens sandheden er, at fremskridtspartiet kynisk ved angreb på de svage stillede og gennem legalisering af skattesnyderi og økonomisk spekulation vil gavne de få på det store flertals bekostning? Det er ikke fremskridtspartiet, det er ikke de borgerlige partier, der sådan set står i vejen. Det er først og fremmest socialdemokratiets manglende vilje til at føre en anden politik. Kravet har ustandselig været, at alle politiske forlig skulle kunne accepteres af venstre eller de konservative.

Regeringen og socialdemokratiet har i sit forsvar for eller bortforklaring af ansvaret for arbejdsløsheden talt om de manglende muligheder i folketinget. Man har sagt, man ikke kunne stole på venstrefløjen i folketinget, men sandheden er, at regeringen gang på gang er vejet uden om de muligheder, der var og er for at føre en anden politik.

Vi har set det ikke mindst her i de seneste dage i forbindelse med de sager, der ligger i arbejdsmarkedsudvalget. Vi vil ikke som parti på forhånd give tilsagn om at støtte nogle forslag, som kunne have en lang række uheldige virkninger, f.eks. med hensyn til bedriftssundhedstjenesten, som ville skabe en falsk tryghed, med hensyn til en arbejdsformidlingslov, som kunne benyttes til yderligere sortering af arbejdskraften, eller med hensyn til investeringer i ATP. Derfor måtte vi stille nogle krav, men det var ikke kommunisterne, SF eller VS, man gik til forhandling med for at prøve at finde en lovgivning, det var til højre i salen. Man skal imidlertid erindre sig, at man ikke kan ændre den politiske linje i Danmark uden at gå ind på en lang række af de løsningsmodeller, kommunisterne har lagt frem. Der er andre muligheder i dansk politik, hvis man vil udnytte dem, men forudsætningen er, at man opgiver at vende